

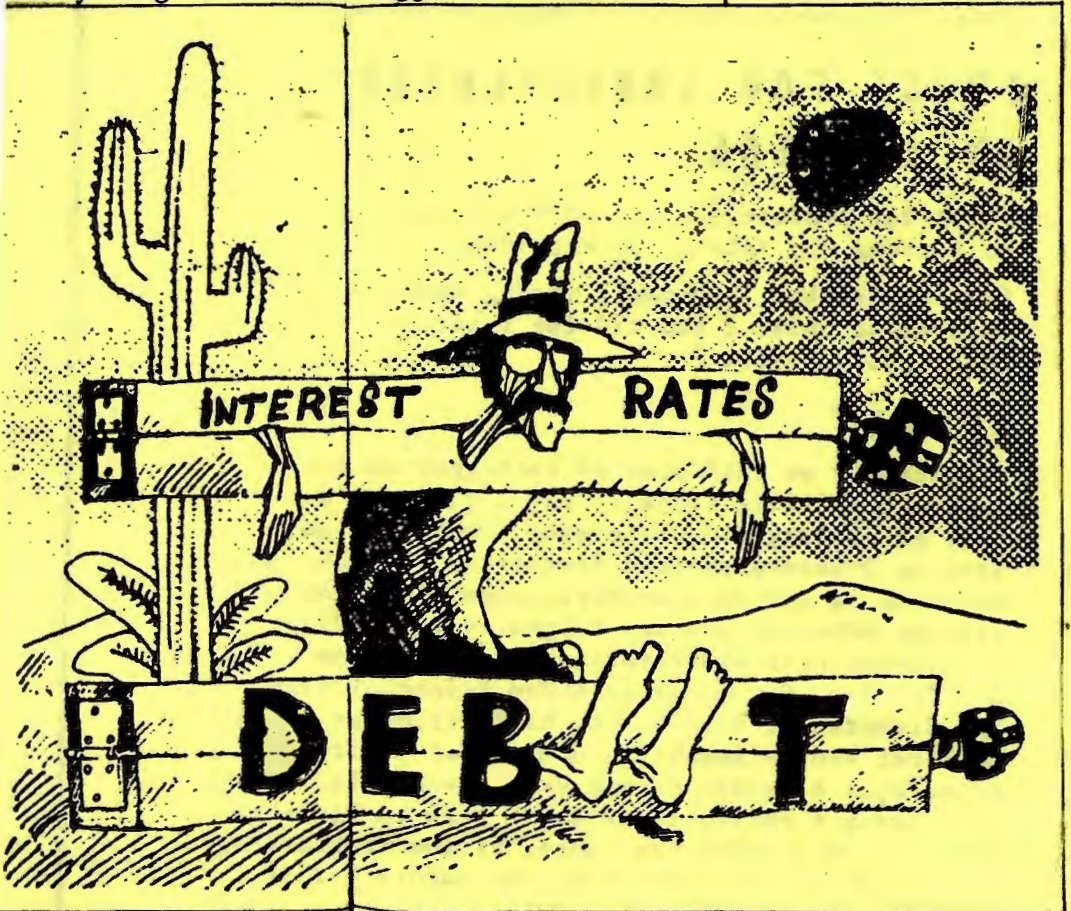
Sørh

FRAM KAMERATER

JANUAR 1986

MOTTATT,
for Ser Ured
17 FEB. 1986

terlysning: Debatten om gjeldskrisa.

RØDE FANE NR. 6 - 1985

RØDE FANE NR. 6 - 1985

INNHOLD :

Leder : 365 dager med KK	s 3
Forsvarsparola 1. mai 1985	s 4
Arbeiderklassen og AKP (m-1)	s 5
Irandebatt I : Svar til to med- arbeidere i radio RV	s 8
Irandebatt II : Om RV-radioen som maktmiddel i partiet	s 9
Irandebatt III : Dei et kamelar i Radio RV	s 11

FRIST FOR INNLEVERING AV INNLEGG:

Frist for innlevering av stoff til neste FK er torsdag 20. februar klokka 1900.

Leveres Oktober Bokhandel, ferdig maskinskrevet og helst i god tid før fristen. Dette gjelder alle "

DEBATT

Endelig har en fått svar på innlegget om den forsvarspolitiske linja 1. mai i fjor. La det ikke gå så lang tid neste gang. Debatten om Iran og 3-verden teorien fortsetter. Likedan debatten om AKP og arbeiderklassen. Dette er viktige debatter som bør følges av svar. Vi etterlyser også videreføring av debatten om gjeldskrisa. Det er lenge siden kvinnepolitikk ble diskutert i bladet. Jeg hadde trodd at dette nummeret skulle inneholde noe om det politiske grunnlaget 8. mars. Er det ukontroversielt? Neppe, sett igang å skriv. 1.mai lurer også om hjørnet; debatten om parøler osv. anser vi som starta i og med svaret den forsvarspolitiske parola i fjor. Bare fortsett.

red.

LEDER :

365 DAGER MED KK

KK-året er igang. Det er ikke en redningsaksjon for ei kriseramme dagsavis, men en langvarig offensiv for å sikre avisa sin plass som revolusjonære avis, øke kvaliteten, innflytelsen og utbredelsen.

SK har sendt ut et omfattende materiale til lagsstyrer og medlemmer som det er viktig at laga studerer og bruker. Dette materialet er sjølvfundamentet for KK-året. Medlemmene må ta vare på det og bruke det når det trengs. Det kommer ike nye, store papirbunker om KK seinere i år.

Ett år består av 365 dager og fire årstider. Hele tida skal det jobbes med KK, men innsatsen vil sjølsagt variere. I motsetning til tidligere legges nå hovedvekta på høstkampanja hvor målsettinga er 2000 nye abonnenter! Vinterkampanja som vi nå går inn i med 1200 i målsetting blir da en slags oppkjøring foran høsten. Det betyr ikke at vinterkampanja blir noen enkel oppgave. Vi klarte ikke tilsvarende målsetting sist vi prøvde oss.

KK-året er mer en økte abonnementsstall. Kampen om og utviklinga av den redaksjonelle linja er like sentral. Hvordan skal KK bli en bedre avis? Hvordan skla vi få fram stoff fra vårt distrikt? Hvilket ansvar har vi? Hva med arbeiderkorrespondentene, kan de gjenoppstå? Spørsmålene er mange.

Videre må vi diskutere hvordan avisa kan tjene partiets langsiktige mål. Hvordan kan vi bruke avisa til å styrke og bygge ut partiet? Vi skal i år ta opp igjen tradisjonen utafor et utvalg bedrifter/institusjoner. Utan tvil ga dette oss verdifulle kontakter og innpass på mange arbeidsplasser og det er noe vi trenger like nye i dag som for 10 år siden.

KK-året skal m.a.o. stå på fleire bein. Det skriftlige materialet og vel 340 dager ligger foran dere. Bruk dem og sett igang.

For DS
Ole

PS: Vi satser på en ekstern åpning av KK-året lørdag 1/2. Vi oppfordrer til stands over hele byen og i distriktet. Det jobbes for å få til et oppslag fra distriktet i avisa samme dag. På etter-middagen blir det stor fornyingsdugnad. Oppmøte P14 klokka 1400.

FORSVARSPAROLA 1. MAI 1985

ET SVAR TIL HEIMEVERNSMANN

I august-FK har "heimevernsmann" et innlegg med kritikk av forsvarsparola i FFF-toget 1. mai 1985.

Først: Dette svaret kommer svært seint, det beklager jeg sterkt. Sånne seine svar virker svært dårlig for en diskusjon. Så, kort referat av hva som skjedd:

Parola "for et sterkt og uavhengig forsvar" ble først vedtatt på allmøtet. Etter den vedtatte forsvarsparola gikk folka i AMG ikke inn for å støtte FFF. Når FFF-styret forhandla med folk i AMG om forsvarsparola, så var det ut i fra ei taktisk vurdering. AMG står relativt sterkt i DAF-miljøet, og vi mente at det var bra om vi kunne komme til enhet med dem.

Parola vi ble enig om lød:

"For et troverdig forsvar utafør NATO".

Heimevernsmann karakteriserer parola som feilaktig og uklar. Jeg er enig i at parola er svært uklar, men ikke nødvendigvis feilaktig. Spørsmålet er allikevel om det var riktig å gå inn for enhet på grunnlag av ei uklar parolè.

I ettertid tror jeg vi overvurderte AMG's betydning i forhold til DAF-miljøet og tilslutning i fra DAF.

DAF vedtok i 1985 (som tidligere) formelt sett ikke å tilslutte seg noe bestemt tog. Rent taktisk sett tror jeg vi vant lite.

Det prinsipielle til slutt: Er det riktig å forandre ei klar parole - som det står strid om og vi som parti er temmelig aleine om - til ei uklar parole?

Først en parallell: Tror neppe vi hadde forandra ei tilsvarende parole på en nær dagsaktuell sak hvor det fins en konkret kamp om saken, f.aks. 6-timersdagen.

Forsvarsparola er i dag kun ei politisk parole, det finns ingen bevegelse som virkelig slåss for parola. Jeg mener at det er grunnen til at vi godtok ei uklar parole. Sjelve innholdet i parola blir vurdert som mindre viktig i forhold til de kampaakene som er oppe i tida.

Jeg mener nå i ettertid at heimevernsmann har rett i kritikken sin og at vi må gå inn for den "gamle" parola ved årets FFF-tog.

Svar fra et av partimedlemmene i FFF-styret.

ARBEIDERKLASSEN OG AKP(M-L)

På bakgrunn av de argumentene som hittil har frekkomet, mener jeg at hovedfeilen med mitt innlegg i FK des.85 var at det var for langt. Dette har ført til at kritikerne ikke har klart å få med seg hva som var mitt hovedpoeng, men bare hefta seg opp i underordna spørsmål.

Jeg skal kort gjenta det som er mitt poeng, eller min kritikk:

Jeg starta mitt innlegg med å hevde at partiet mangler en omfattende og helhetlig politikk for arbeiderklassens nære interesser her og nå.

Dett mener jeg har som konsekvens at partiet ikke evner å vinne politisk oppslutning i arbeiderklassen. Partiet evner ikke å rekruttere og fostre arbeidere, gjøre dem til hovedtyngden av medlemsmassen, og utvikle dem til virkelige ledere for arbeidsfolk i dette landet.

Dernest karakteriserte jeg partiet som politisk tafatt og sekterisk, og hevda at dette henger i hop med to viktige feil:

- for det første at partiet ikke er interessert i de subjektive forholda og ikke tar hensyn til hvordan massene sjøl tenker og opplever sin egen situasjon og verden for øvrig, hva de sjøl mener er politisk viktig, hvordan de orienterer seg politisk osv. osv.
- for det andre at partiet tenker fagforeningspolitikk når det snakkes om arbeiderklassen, at partiet ikke begriper at arbeiderklassen eksisterer som klasse også utafor jobben. Det ser bare arbeidsforholdet, og fatter ikke det politisk viktige poenget at klassene dannes og opprettholdes gjennom hele sin stilling i det borgerlige samfunnet.

Utgangspunktet for denne kritikken var SK's plannotat, og dernest DS' plan som overhodet ikke interesserer seg for forholdet mellom arbeidermassene og partiet, og slett ikke legger planer for å vinne arbeiderklassen for partiets politikk og organisasjon.

Dette var min hovedkritikk, og det er direkte påfallende at ingen av de som argumenterer mot meg så mye som berører emnet!

Grovt sagt synes jeg de motargumentene som har kommet lar seg dele i tre kategorier:

1. For det første finnes det noen som mener at det jeg kaller de 'nære' spørsmåla bare er dill og uvesentligheter. Det viktige er det som skjer i den tredje verden, gjeldskrisa, ny teknologi, krigsfaen mm. Spørsmål som den norske arbeiderklassens levilkår, gjeld, skatt, boligpriser mm, er uinteressant i det globale perspektivet.

For dem med 'det store overblikket' kan jo dette synes besnærende: dersom det blir krig, dersom den tredje verden går til betalingsnekt, i forhold til at millioner av barn sulter i hjel, er sjølsagt skatten på ei norsk arbeiderlønn bare blåbær. Det er de første, og ikke de siste tinga som avgjør denne klodens skjebne.

Men dersom vår primære oppgave er å gjøre revolusjon i Norge, dersom vår første plikt er å organisere arbeiderklassen i Norge til kamp mot kapitalismen og gjøre revolusjon HER, blir forholdet et helt anna. Da er levestilvilkåra til norske arbeidere et førsterangs spørsmål i vår politiske taktikk. Spørsmålet er sjølaagt om vi i det hele tatt skal ha noen taktikk, og i neste omgang om hva som er 'en fornuftig og politisk framgangsrik taktikk. Dersom det er den tredje verden, dersom det er verdenskrigen osv. som avgjør alt, trenger vi ingen politisk taktikk her i landet. Men da trenger vi for den sakens skyld heller ikke noe kommunistparti i Norge.

2. Så har vi en type argumenter som er representert av den usignerte artikkelen som følger som et svar på mitt innlegg i Des-FK. Der oppfatter jeg det som om argumentet går omtrent som følger: De feila og svakhetene jeg peker på er viktige nok i og for seg, men de representerer ikke et uttrykk for politiske eller teoretiske feil. Feilen ligger i at partiet ikke kan prioritere slike saker som jeg trekker fram, og innafor de rammene vi har å jobbe med har vi en i hovedsak korrekt innretting.

Slik jeg leser hans innlegg mener han at det i den aktuelle politiske situasjon er viktigere å jobbe med å utvikle medlemmenes politiske forståelse for 3-verden, ny teknologi, den framtidige arbeiderklasse mm, enn å utvikle partiets bånd til massene og vår politiske taktikk for å vinne oppslutning blandt massene. Slik leser jeg også det planvedtaket fra DSAU som sto gjengitt i FK-oktober 1985.

Jeg kan bare si at jeg er uenig.

Jeg trur at uenigheten kan føres tilbake til uenighet om hva som er partiets problemer. Slik jeg oppfatter den før nevnte FK-lederen fra AU, mener DSAU - og flertallet i DS - at hovedproblemet er medlemsmassens sviktende tru på sosialismen og en voksende illusjon om at kapitalismen skal leve evig.

Jeg er uenig i en slik diagnose, og derfor sjølaagt også om medisin.

Jeg mener partiets hovedproblem er at vi ikke har evna å utvikle bånd til massene, til arbeiderklassen, at vi ikke har evna å vinne politisk framgang i arbeiderklassen, at vi ikke klarer å bygge ut partiet i arbeiderklassen, men heller drives tilbake fra de skanser vi engang har vunnet.

Jeg hilste i sin tid 'Den Store Kapitalismediskusjonen' velkommen, som en korrigerering av vårt manglende grep om norsk virkelighet. Jeg trudde at dette skulle bli innfallsvinkelen til et langt bedre massearbeid, fordi det skulle gi oss politikk for massene her og nå som viste veien framover fordi det utdypa vårt kunnskap om bl.a. massenes levestilvilkår.

I stedet synes jeg det legges opp til en diskusjon om hvordan vi trur kapitalismen og imperialismen vil utvikle seg. Noe som i og for seg er bra nok, men som ikke hjelper oss en millimeter lenger i å styrke partiets posisjon i massene rent politisk.

3. Den samme diagnosen av problemene til partiet ligger også til grunn for GEIR's argumentasjon: det er framtida som er av interesse. Nå argumenterer Geir på en anna måte, og jeg må ta det forsegg sjøl. For det første: det er rett at sjølv utbyttinga oppstår iproskjon. Men dersom dette skulle bety at vi ikke skulle bry oss om fordelinga, betyr jo det at han mener partiet ikke skal bry seg om politikk. Politikk dreier seg jo nettopp om fordelinga av samfunnets goder. Jeg synes Geir i dette argumentet ligger bare en stavelse - og knapt nok det - fra å formulere økonomismens program. Men la nå det være som det vil. Spørsmålet var framtida. Jeg skreiv i mitt forrige innlegg at det vesentlige ikke var omlegginga av skattesystemet, men sjølv utplyndringa som foregår gjennom det, her og nå. Så sier Geir at det er her vi skiller vei. Da må Geir vennligst forklare meg følgende: Når vi gir oss jamnt faen i det faktum at omlag 25% av arbeidernes inntekter tas fra dem gjennom skatten i dag, og at ytterligere 20-25% av det gjenværende forsvinner i diverse avgifter, hvorfor blir det da så mye viktigere om de tar et par prosent til med et nytt skattesystem?

Du kan for den sakens skyld ta energipolitikken, som allerede er lagt om, med det til følge at prisene på husholdningsstom har steget med omlag 10% i året her i Trondheim, og som i år ble lagt på med ytterligere 11,7%. Partiet som politisk vesen har ikke så mye som lea på en finger i sakens anledning så langt jeg kan se, utom de to RV-erne i Bystyret som stemte mot. Jeg trur sløvheten om dette henger mye meré sammen med at partiet som sådan ikke er opptatt av arbeidsfolks levekår, enn at det beror på at medlemmene trur kapitalismen vil vare évig.

Det jeg prøvde å få fram med å si at det ikke er sjølv omlegginga som er viktig, men den utbyttinga som foregår her og nå, så var det nettopp for å rette søkelyset mot dette. Med mindre det ideologiske fundamentet endres, med mindre vi begynner å bli interessert i arbeidsfolks levevilkår, betyr det svært lite om disse levevilkåra forandres eller ikke.

Jeg er ikke mot en diskusjon eller analyse av framtida - for all del, det er viktig nok. Men i en situasjon der antallet partimedlemmer jamnt og sikkert går nedover, der arbeiderandelen i partiet jamnt og sikkert forringes, der partiets masearbeide er jamnt svakt, der vår politiske opplutning i valg (en gradmåler på arbeiderklassens utvikling i flg. Lenin) går tilbake, mener jeg vi må stikke fingeren i jorda og se på partiets forhold til massene først og fremst.

4. Da jeg leste SK's plannotat som var ute til høring her i høst satt jeg tilbake med følgende spørsmål: Planmåla er sikkert greie i og for seg, men hvordan skal vi kunne nå dem? Vi skal øke medlemstallet med et visst antall prosent. Bra - men på hva slags politisk grunnlag? Se det sier ikke planen noe om. Vi skal øke KK's salgs- og opplagstall. Men på hvilket grunnlag? Se det sier planen intet om. Vi skal legge grunnlaget for

Forts. s. 13.

IRANDEBATT I:

SVAR TIL TO MEDARBEIDERE I RADIO RV

Til Grete S. og Terje H.

Grete S. og Terje H. går inn for et dobbeltstandpunkt til IRAN. Hvem gjør ikke det i disse tider? Alle AKP'ere sier at Iran fungerer progressivt i forhold til supermaktene, men undertrykker hjemme. Et slikt dobbeltstandpunkt tar ikke stilling til sakens kjerne, hva er viktigst?

AKP's prinsipp-program sier at de viktigste motsjelsene i verden i dag går mellom imperialismen og den tredje verden og mellom USA og Sovjet. Når vi finner ut at Khomeiny-regimet er anti-imperialistisk, har staket ut en uavhengig kurs, så må vi si at hovedsida ved Khomeiny er anti-imperialisme. Å ha dobbeltstandpunkt til Pol Pot, Stalins Sovjet, dagnes Iran, Galtieris Argentina og Idi Amins Uganda, betyr ikke det samme. Galtieris Argentina var ingen anti-imperialistisk kraft. Vi ga Argentina støtte i krigen om Falklandsøyene, men fordømte Argentina som et terroristland og et regime basert på imperialismen. Kritikken av Stalins Sovjet og Pol Pots Kampuchea har en helt annen karakter. Det er kritikk av feil, store feil, hos anti-imperialistiske sosialistiske stater, feil som svekket sosialismen.

AKP har dobbeltstandpunkt til alle bevegelser. Alt har to sider, men en av de to sidene er den viktigste og bestemmer bevegelsens karakter. Etter min mening er hovedsida ved Iran anti-imperialismen, da må vi støtte Iran, men kritisere de feila, den undertrykking vi aldri kan godta. Dere må ta stilling, det nytter ikke å gå rundt grøten.

I tillegg må vi være konkrete. Marxismens kjerne er den konkrete analysen av den konkrete virkelighet. Dere går imot Khomeinys diktatur. Ja vel, diktatur over hvem?

Iran er i dag i en voldsom krig, kanskje den voldsomste på jorden i dag. De er angrepet av Irak, et land som mottar 80% av sine våpen fra Sovjet og som også støttes av USA. Etter min mening fører Iran en rettfærdig forsvarskrig. Dere sier ikke et ord om denne krigen (forresten typisk for debatten på møtene også).

Vi har altså et anti-imperialistisk land, 6 år etter en stor revolusjon og 5 år med en voldsom krig. I et slikt tilfelle holder det ikke bare å gå mot diktaturet, vi må skille mellom hvem som faktisk bør undertrykkes og de som vi forsvarer. Dere skriver at 140.000 er fengsla, 5000 henretta og 3 millioner i eksil. Dette i et land med 40 millioner innbyggere. Disse tallene gir etter min mening ikke grunnlag for å si at Iran er et terror-regime. Blant disse fins det tilhengere av det gamle shah-samfunnet. Jeg synes det er rimelig at de som fører væpnet kamp mot regimet blir undertrykt. I tillegg kommer den delen av opposisjonen som fører politisk kamp, kvinneundertrykking og forfølgelsen spesielt av Bahai. Denne undertrykkinga tar jeg avstand fra. Kurderne er vanskelig, vi anerkjenner deres rett til sjølbestemmelse, men jeg tror jeg vil gå imot den væpna kampen de fører i dagens situasjon.

Spørsmålet om den islamske bevegelsen er svært vanskelig. Dersom Lir ad har rett, at vi får en anti-

imperialistisk bølge bygd på islam, vil jeg støtte den. Men islam ser ut til å fungere svært forskjellig i Midt-Østen. Jeg vil i alle fall vite mer før jeg tar stilling.

I Iran-spørsmålet ligger svært mange av spørsmåla som blir sentrale i diskusjonen om den tredje verden. Dersom Iran fastholder sin sjølstendige kurs, vil det bli et eksempel for mange bevegelser. Det er et eksempel som ikke passer inn i våre gamle formler. I tida framover må vi ta stilling til mange bevegelser som er fremmede for vår måte å tenke på. Det er en diskusjon om 3-verden teoreien, fins det nasjonale borgerskap som står i motstrid til imperialismen. Eller blir det sånn at vi bare kan støtte frigjøring, men gå imot de bevegelsene som virkelig greier å ta makta. Det er en filosofisk diskusjon om hva som bestemmer en bevegelses karakter og om menneskerettigheter har klassestempel eller må forsvares i seg sjøl.

Grete S. og Teje H. betrakter kritikken av AKP'erne i radio RV som komisk. Partiledelsen bør takke dem for å ha fått fart på debatten. De

glemmer faktisk at debatten faktisk var i full gang. De har kjørt debatten inn i et blindspor, om AKP fordømmer Khomeinys diktatur eller ikke. De har brukt radioen helt konsekvent mot et antiimperialistisk regime i den tredje verden og de har effektivt stoppet et hvert forsøk å få en debatt i Radio RV om Irans rolle i verden. De har skapt fløyer, der det som trengtes var en rolig søking etter et felles grunnlag bygd på faktisk kunnskap.

Til slutt: La oss nå si at Afghanistan blir et steinaldersk redselsregime. Hva så? Alternativet er et sovjetisk brohode mot Midt-Østen og ethvert folk har rett til å bestemme sin egen skjebne. Dere anklager oss for ikke å greie å skille mellom forskjellige motsigelser, jeg anklager dere for å late som dere ikke tar stilling til hva som er hovedsida, mens dere i praksis har valgt side i hvert eneste ord og setning dere har sendt på lufta.

Ar ø B.

IRANDEBATT II:

OM RV-RADIOEN SOM MAKTMIDDEL I PARTIET

Til Trond Arne ..

Trond legger stor vekt på at vedtaket fra DS ble sendt ut uten at kameratene i RV-radioen fikk opplyst om kritikken først og dermed muligheten til å svare i FK. Dette har han helt rett i og jeg vil gjenta min sjølkritikk på denne behandlingen. Jeg vil samtidig presiserer

at dette ikke er noen kampanje mot enkeltpersoner, f.eks. at spørsmålet om sjølkritikk blir stillt på spissen. Vi ønsker kort sagt at partiet tar standpunkt til om de er enig i at de kameratene i RV-radioen det gjelder, bør ta sjølkritikk for sin håndtering av denne saken. Vedtaket er også begrenset til parti-

medlemmene i radioen; ikke til RV-radioen som sådan. RV-radioens redaksjonelle linje er en annen og mye større debatt.

Hvorfor bør vi så om dette? Det prinsipielle er at en gruppe partimedlemmer bruker RV-radioen som et middel for å slåss for sitt syn på en omstridd sak i partiet. Disse folkene står i en særstilling i partiet, hverken partiledelsen eller andre har et slikt maktmiddel til sin rådighet i en politisk strid. Det er umulig å la dette bli uten å reagere. I en virkelig stor partikamp der det kan stå om partiets framtid vil ei slik linje kunne ødelegge partiet.

Det andre er den konkrete måten de har gått fram på. Lørdag etter Li ad-møtet åpnes ettermiddags-sendinga med at de slår fast at RV-radioen har tatt redaksjonelt standpunkt mot Li ad. De bringer så Li ads innledning og klipp fra debatten på møtet. Dette klipp gir et helt misvisende bilde av møtet. RV-radioen har helt bevisst kuttet alt fra møtet som ikke dreide seg om indre forhold i Iran. På møtet var det slik at alle som gikk mot Li ad samtidig sto for et syn som var slikt:

1. Iran var ikke noen anti-imperialistisk kraft.
2. I en imperialistisk verden fins det ingen anti-imperialistiske regimer, ikke noe nasjonalt borgerskap.

Dette er et tradisjonelt trotskistisk syn, et angrep på 3-verden teorien. Samtidig som vi slo fast at vi var mot den indre undertrykkinga i Iran, brukte vi mesteparten av tida til å gå mot denne dødslinja. I virkeligheten ble møtet et oppgjør om 3-verden

teorien. Det er mulig vi kan kritiseres for å ha lagt for lite vekt på de indre forhold, men da må i alle fall folk kjenne til hvordan møtet virkelig var. Det bidro i alle fall ikke RV-radioen til. I tillegg refererer de til at ledende AKP'ere støttet Li ad på møtet. Etter mi mening er ikke dette sant og RV-radioen brukte da heller ikke et eneste av de innlegg de kritiserte.

På nattsendinga samme kveld (om skilsmissebarn) åpner Tr nd sendinga med å slå fast at RV-radioen hadde tatt redaksjonelt standpunkt til Iran-saken. Nattsendinga neste lørdag inneholder en debatt mellom Peder M. Ly og Berit B ; om Iran-saken med våre folk som programledere. Dette ble jo stort sett en drøll mellom programlederne og Ly B i der hovedsaken var å presse fram et klart ja eller nei fra AKP om Khomeiny var en despot og om AKP tok avstand fra Khomeiny-regimet. Bare en rolig Ly og ikke minst Berit B reddet programmet fra den rene tragedie.

Tr ns argument for dette er konspirasjonsteorien. Han mener noen av AKP's ledere har bestemt seg for ei ny linje på Iran-spørsmålet. Tr i Li ad brukes som en prøveklut og brekkstang. Derfor er alle midler tillatt for å hindre lederne i å gjøre for mye skade med dogmatiske utspill. Begrunnelsen er at denne nye linja kjøres uten partidebatt først, derfor er alle midler tillatt.

Jeg ber medlemmene om å tenke grundig gjennom konsekvensene av denne måten å markedsføre sine politiske standpunkt på.

Ar ø B.

IRANDEBATT III:

DEI ET KAMELAR I RADIO RV

I forrige FK klagar Gr te S og Ta_e H (GT) over alle kamelane dei har måtte ete opp gjennom tida. Dei maktar ikkje å svelgje ein til - Khomelny.

Nei vel, men det er interessant å sjå kva for politikk som løyner seg bak kamelane til GT.

Det er ein ting som pregar mange radikale menneske i Vesten i dag. Det er ein forstokka dogmatisme, dei manglar totalt emna til å forstå dei nye tendensane som veks fram over alt elles i verda! Alt skal innpassast i vårt vestlege handlingsmønster, uansett om det gjeld revolusjonar, rettssystem, moral, kvinnekamp, pengesystem osv.

Ein kvar revolusjon/folkeleg opprør skal fylgje vår eiga marxistiske kokebok, som er skreve ut frå heilt andre tilhøve enn dei vi finn i 3. verda i dag. Eit opprør med bakgrunn i eigen kultur mot imperialistisk undertrykking og framand kultur, tel ikkje. Då legg ein meir kraft i å "avsløra" og fordøme dei revolusjonære regima enn i å stø dei mot imperialistiske åtak.

Å få gehør for våre vestlege menneskerettar er mykje viktigare enn å stø kampen for nasjonalt sjølvstende frå imperialismen.

Etter å ha lese om alle kamelane til GT, slår det meg at dei har ein fellesnemnar: åtak på teorien om tre verder; åtak på retten til å førebu seg på kamp og å føre kamp mot imperialistiske åtak på eige land. Eg må spørje rett ut - kva for stilling har GT til teorien om tre verder? Meiner dei at AKP skal forkaste teorien? Meiner dei at det ikkje finst nasjonale borgarskap som spel ei progressiv rolle i 3. verda?

Ein kamel GT har ete og angrar på at dei åt, er Kampuchea og Pol Pot.

Men kva er hovudsida ved Kampuchea. For vestlege journalistar (inkl. GT) er det terror mot innbyggjarane fra 1975 og fram til invasjonen. Ingen kan fri seg frå at det var overgrep - men kor store? Kva får GT til å ha vondt i magen etter denne kamelen?

Slik dei framstiller Pol Pot og Demokratisk Kampuchea, er dei med på å rettferdiggjere Vietnam og sosialimperialismen sine overgrep mot Kampuchea. Dei er med på hylekoret som svekker motstanden mot Vietnam - det er framleis Raude Khmer som er leiande i motstandskampen.

Kva meiner dykk? Var aldri Kampuchea sosialistisk? På kva for måte skal vi i tilfelle framføre kritikken - som feil i eit sosialistisk samfunn eller mot steinalderssamfunnet av år 0? Var meir konkret så kan vi diskutere betre. Slik GT framstiller det i MK, stiller dei seg på sosialimperialismen si side og fører kamp mot retten til nasjonalt sjølvstende og retten til å reise seg til kamp mot imperialismen.

Så til Iran. Her går GT inn for eit dobbeltstandpunkt. Det har eg for eigen del alltid hatt - til alle stadar. Eit dobbeltstandpunkt er ikkje anna enn å seie at ei sak har to sider - noko bra og noko gale. Og det er vel rett. Men kva er hovudsida - kva avgjer om vi kan seie at ein stat tener verdsrevolusjonen - at han er ei kraft mot imperialismen. Det er dette som må vere det viktige spørsmålet for kommunistar - kva bringer oss nærmare målet?

GT er ganske klår: AKP må fordøme Khomeiny-regimet. Det vil seie at dei vurderar den innaarrikspolitiske veiksskapen som viktigare enn Iran si sjølvstendige utenrikspolitiske line. Eit parti som AKP går sjølvsaft ikkje ut og fordømer ein stat som bringer verdsrevolusjonen og kampen mot imperialismen eit steg framover.

GT har store tal: 140.000 fengsla og 5.000 henretta. Ja vel, eg skal ikkje diskutere tala her, men er dei så store? Hugs at av dei fengsla er det framleis mange Siah-tilhengarar. Og i den stutte tida frå revolusjonen har dei nesten heile tida vore i krig med Irak, og samstundes hatt væpna motstand frå innanlandske 5.-kolonistar. Så utan å kontrollere tala til GT, vil eg ikkje seie dei er høge ut frå Iran si særigne stilling.

Og er det rart at nokre grupper vert undertrykt? I eit lesarbrief i KK vart det som ei anklage mot Iran skreve at Khomeiny undertrykte Mojahedin. Kvifor skulle dei ikkje det? Mojahedin driv 5.-kolonneverksømd i Iran, dei driv terroraksjonar som råkar tilfeldige sivile, dei fører stutt sagt ein væpna kamp mot Iran si regjering mens Iran er i krig med nabostaten - og dei har ope kontakt med denne nabostaten. Kva meir er, Mojahedin er meir eller mindre ein Sovjet-organisasjon. Det, ser ein både av kontaktane med dei ulike andre Moskva-partia/organisasjonane og av kontakten med Irak, som er Sovjet sin allierte og fullstendig avhengig av Sovjet (meir enn 80% av våpenforsyningane kjem derfrå).

Nei GT, ei fordøming av Khomeiny kan ikkje berre gjerast ved å vise til eit stort tal på fengsla og avretta. Eit slikt standpunkt som GT hevdar, vil berre vere eit handslag til Sovjet!

Når det gjeld kurdarane som GT nemner så vidt, må eg seie at det er påfallande at dei berre nemner dei i samband med Iran. Kurdistan ligg i i alt 4 land, Irak, Tyrkia og Sovjet. Kvifor ikkje stille liknande krav til desse? Eller er kanskje ikkje kurdarane undertrykt i desse landa? Eg meiner at kurdarane opplagt har rett på ein eigen stat, men at frigjeringskrigen deira er i ferd med å verta utnytta av Irak og Sovjet mot det anti-imperialistiske Iran.

Problema til GT er typisk for vestlege progressive. Dei skjønner ikkje kva for styrke det ligg i dei folkelege opprøra i den 3. verda. Dei skjønner det like lite som Stalin skjøna Mao sitt opprør mot den sovjetiske vegen. Vi i Vesten kan ikkje forlange at alt går etter våre bøker. Vestlege progressive tykkjer bra om t.d. iranarane når dei slåst, men kapper hovudet av dei når dei realiserer det dei kjempa for. Slik vil det og gå i Afghanistan, progressive i Vesten går imot Moskva-parti si messe om den reaksjonære geriljaen og det steinaldersamfunnet dei slåst for. Men kva om geriljaen vinn? Er det i det heile tatt noko som seier at Afghanistan vil skilje seg vesentleg frå Iran? Eg kan ikkje se det, kva GT? Forstår dykk ikkje at ved å fokusere på eit land i den tredje verda som er hardt pressa i ein krig, som har "uvante" skickar og lover sammenlikna med oss i Vesten, så er dykk med på å byggje opp under myten om både Afghanistan og Iran og heile den islamske verda som potensielle steinaldersamfunn, akkurat slik som Moskva-partia ynskjer?

Det er folket i 3. verda som er den viktigaste drivkrafta i kampen mot imperialismen i dag. Det er dei som må velje veg og metodar - og det er dei som rettar dei hardaste slaga

mot imperialismen. Det vil dei gjere anten vi ynskjer det eller ikkje. I Midd-Austen og dei andre islamske landa, er det den islamske motstandskampen som utgjer ei kraft i dag. Og dette er i all hovudsak ei politisk rørsle, ei anti-imperialistisk rørsle for sjølvstende frå imperialismen og kulturimperialismen, tufta på folka sin eigen kultur. Den islamske motstandskampen har ikkje meir religiøst preg over seg enn t.d. kampene mellom "kristne", "muslinar" og "jødar" i Palestina-konflikta. Dei fleste i AKP har vel innsett det når det gjeld dette spørsmålet.

Og potensialet er stort. Berre sjå på Libanon. No som FLO er så godt som satt på sidelina, makta dei islamske organisasjonane å drive Israel ut av Libanon. Til og med blant dei "vestleg" orienterte palestinarane vert den "vestleg"-inspirerte organisasjonerna meir og meir erstatta av ei islamsk innrettaig.

Og det som særpregar det islamske opprøret både i Libanon og andre stader, er aktiviseringa av massene, så vel til politisk forståing av verdsystemet som til aktiv kamp mot det.

Men i Vesten vert vi forra med "fanatiske" muslinar, "terroristar", "steinaldermetodar", "tyranniske regjeringar" osv.

Det er ikkje rart. Dei vestlege telegrafbyråa er lydige heislar for imperialismen. Og så vel Vesten som Sovjet, fryktar dei nye rørsleane i tredje verda - slik som den islamske. Dei vil svarte dei slik at verdsopinionen vender seg vekk frå anti-imperialistane. Dei hugsar så alt for vel kva verdsopinionen reid å seie under Vietnamkrigen.

Og dei lukkast ofte. Til og med små, vestlege, revolusjonære radiostasjonar skrik opp om forråning av eit av dei fremste anti-imperialistiske døma i dag!

R.

ARBEIDERKLASSEN OG AKP(M-L)

FORTSATT FRA SIDE 7.

Å komme inn på Stortinget om 4 år. Flott - men hvordan skal vi skaffe tilveie de nødvendige stemmene? Ikke et kvadder om det. Jeg opplever hele greia slik at dette er en politisk ønskeliste, og spørsmålet om vi skal få ønskene oppfylt, avhenger av at vi ønsker sterkt nok. En rein viljesakt. Partiets forhold til massene er ikke nevnt med så mye som en setning i plannotatet.

5. La dette være med dette. Det er fristende å forfølge spørsmålet mye lenger, men da går det sikkert som sist - vi får en diskusjon om underordna saker. Jeg oppfordrer flere til å hive seg inn i debatten og si sin mening. Jeg tror dette er av avgjørende betydning for partiets framtid, og vil gjerne at flest mulig kan dra lasset i å finne ut av partiets problemer og stake opp kursen framover.

Kameratslig hilsen

FINN.

TOM SIDE

TOM SIDE

TOM SIDE